

telligens, men jeg er unægtelig tilbøjelig til at foretrække Martyrerne for dem, der sætter Tommelskruerne paa.

Dermed tror jeg at have afsluttet de Bemærkninger, jeg havde at gøre i Anledning af de store Spørgsmaal om Dækning og Skatteløve og overhovedet af den Art Foranstaltninger, som vedrører vor finansielle Situation. Men jeg har nogle Bemærkninger at gøre til enkelte ærede Medlemmer, som har henvendt Bemærkninger til mig. Jeg skal begynde med et stort Spørgsmaal, nemlig Vestindien, som særlig er omtalt af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), der har en levende og varm Interesse for Vestindien, hvad jeg synes, man maa paaskønne. Jeg vilde virkelig ønske, at jeg kunde sende det ærede Medlem derover, ikke paa nogen Maade for at blive af med ham, men fordi jeg tror, at det i saa mange Henseender vilde være nyttigt, om han fik Vestindien at se og Vestindien ham, og det kan desværre ikke ske paa anden Maade end ved, at han foretog en Rejse dertil. Jeg tror, at en saadan Rejse vilde være belærende for det ærede Medlem, og at vi andre kunde faa Nytte af den bagefter.

Det ærede Medlem nævnedes, at den nuværende Guvernør, med hvilken han ikke var fornøjet, havde været Genstand for en Beskyldning i private Breve til ham, som han havde gengivet offentligt, og at han overfor mig havde nævnt, hvilke Personer det var, der havde sendt disse Breve, og fra hvilke Beskyldningerne skrev sig. Dette er rigtigt. Ærede Medlemmer vil erindre, at det var en meget slem Beskyldning, der blev fremsat offentligt mod Guvernøren, nemlig den, at han i et Møde paa St. Croix skulde have lagt de store Plantagebesiddere paa Hjerte ikke at give deres Arbejdere mere end en meget ringe Dagløn. Imidlertid skete der dette, at Guvernøren meget bestemt fralagde sig, at han nogen Sinde skulde have gjort noget saadant, og erklærede, at der ikke var et sandt Ord i Beskyldningen. Nu spørger det ærede Medlem mig, om jeg vil foretage noget i denne Sag. Derpaa maa jeg svare: Nej, det har jeg ikke i Sinde. Jeg ved heller ikke, hvad jeg skulde gøre. Hvis disse Folk, der gennem det ærede Medlem har rettet denne Beskyldning mod Guvernøren, gentager deres Beskyldning offentligt og opgiver deres Navne, maa det blive en Sag direkte mellem Guvernøren og de paagældende. Det forekommer mig ikke, at Finansministeriet har noget dermed at gøre. Hvis de paagældende kan

bevise, at de har Ret i deres Beskyldning, kommer det Tidspunkt, da Finansministeren kan gribe ind. Men saa længe dette staar hen, kan Finansministeren efter min Mening ikke gøre noget, og jeg har oven i Købet det Indtryk, at det ærede Medlem ogsaa mener, at der ikke kan gøres noget derved. Jeg paaskønner overhovedet i høj Grad den hensynsfulde Maade, hvorpaa det ærede Medlem behandlede denne Sag og de andre, som han nævnedes.

Den anden Sag, det ærede Medlem (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) nævnedes, er Spørgsmaalet om, hvorvidt jeg havde gjort rigtigt i ikke at hidkalde her til Landet Medlemmer af de vestindiske Kolonialraad til Forhandling om Lovforslag, som først er blevet behandlet i Finansministeriet og dernæst fremsat af mig for Rigsdagen. Jeg maa henvise til, at denne Interesse for vestindiske Reformforslag egentlig skriver sig fra, at der af Finansministeriet blev nedsat et Udvalg, der skulde behandle et særligt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om St. Croix' Sukkerfabrik. Dette opfattedes herhjemme ved en mærkelig Misforstaaelse, som om der af Finansministeriet var nedsat et Udvalg eller en Kommission, der skulde tage alle vestindiske Spørgsmaal under Behandling. Det forholdsvis ringe Spørgsmaal, som dette Udvalg skulde behandle, var det Spørgsmaal, om det var muligt at træffe saadanne Foranstaltninger, at de vestindiske Sukkerfabrikker af forskellig Art — private og en halvt offentlig, som den ene er — kunde samarbejde, idet de danske Sukkerfabrikker, der har forpagtet den Fabrik, hvori Staten ejer Halvdelen af Aktierne, havde opsagt Kontrakten. Det lykkedes ikke at skabe noget Samarbejde mellem Fabrikkerne, og følgelig har jeg senere maattet henvende mig til Finansudvalget for at faa Tilladelse til at forny Kontrakten. Den Tilladelse blev mig givet enstemmigt, men den kan ikke komme officielt frem, før Tillægsbevillingslovforslaget for indeværende Aar fremsættes, saa at jeg naturligvis kun er gaaet med til Kontraktens Fornyelse med det Forbehold, at Rigsdagen gav sit Samtykke dertil. Men jeg maa gaa ud fra, at naar hele Finansudvalget er enigt deri, vil Tilladelsen ogsaa blive givet.

Det omtalte Udvalg blev altsaa nedsat, og der kom Betænkning fra det om denne enkelte Sag, men man troede, at det var en Betænkning om hele Vestindien, om, hvorledes man skulde reformere For-